

Aneu lladrant

Algú se'm volia endur i he lluitat com una fera per quedar-me

Foto: Jorge Larios

Que si pots lluitar a mort tota la nit contra els malsons i sortir-ne més o menys indemne, què t'importen ja els carrers hostils, les tempestes amb llamps i els insults homòfobs. Que aquesta nit he tret l'espasa, sabeu, i gairebé he aconseguit ofegar amb el coixí el cap d'un fantasma insolent que pretenia ficar-se'm entre els llençols. Era més aviat guapot i es fotia de mi amb una certa displicència, com qui segella impresos en una oficina impersonal i fosca. I la dona rossa que no he conegut mai i que m'era mestra o terapeuta o mentora em feia confidències a la tauleta d'un bistrot. Em deia que havia trobat l'amor de la seva vida, que resulta que era un home de pell bronzejada amb pinta de guru de pa sucat amb oli. Tota la nit algú se'm volia endur i he lluitat com una fera per quedar-me. Perquè no s'hi està tan malament, aquí, o en tot cas ja ho decidiré jo, si un dia vull anar-me'n. Tinc el cos baldat de la batalla però m'han sortit queixals al ventricle esquerre i arrels de baobab just a sota del melic. M'hi quedo, peti qui peti. Aneu lladrant. No aconseguireu mai que deixi de besar-la pels carrers.

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>)